

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravlštvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hišv. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobó se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za ožnanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 2 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Velika noč.

Pretrsljivih in za ves človeški rod preimenitnih resnic in dogodkov so nas spominjali ti dnevi. On, po katerem so narodi hrepeneli, je bil od lastnega ljudstva zavržen in križan. Poncij Pilat, zastopnik državne oblasti, je očitno izrekel, da ni najti na njem krivice, vendar ga je izročil sovražnikom. Kaj zakrivi neodločnost, polovičarstvo, nedoslednost in politika! Učeni M. Meschler namreč pravi, da je poleg neodločnosti in nedoslednosti bila uzrok njegova politika, da je Pilat Kristusa, kojega nedolžnost je pripoznal, vendar obsodil na smrt.

Enakih krivic, storjenih Kristusu, ki je vsled svoje obljube s svojo cerkvijo do konca sveta, ima politika že brez števila zapisanih v bukvah zgodovine. Ozmimo se le na namestnika Kristusovega in vidnega poglavarja sv. kat. cerkve. Politika, ki je hotela imeti zedinjeno Italijo, je papeža krivično oropala dežel in rimskega mesta ter ga zasramovala in žalila na vse načine. Politika cele Evrope je to krivico pripustila in pripoznala ter se ni zmenila za glas papežev in zavednih vernikov, ki so zoper krivično silo klicali pravico na pomoč. Pri Bogu pa je pravično, povrniti nadlogo njim, ki koga stiskajo. (2. Tes. 1. 6). In s čim se kdo pregreši, s tem se kaznuje.

Politika je Italijo speljala tje v vročo Afriko, da bi sebi zedinila zopet kos zemlje. A hudo se je spekla. Ubogo ljudstvo italijansko je bilo tepeno v Afriki s krvavim mečen, doma ga pa tare teski jarem neznosnih vojnih troškov, ga žuli oderuštvo ter preganja beda in lakota. Ta položaj pa je za Italijo spokorni žalostni tješen pred velikonočnimi prazniki. Narod bo spoznal, kako hudo in grenko je, da je zapustil Gospoda, svojega Boga.

Pa posluhnilimo, kako pojejo po širni Avstriji velikonočni zvonovi! V nekem francoskem listu je za svojega časa znani prekucuh Mazzini naznanil svoje misli o evropskem položaju. V tem spisu trdi, da je dobil prekucovalni duh v vseh deželah že velik uspeh. Priporoča tudi pripomočke, po katerih se ima prekućija še bolj vkoreniniti. O Avstriji govori tako-le: »Avstrija se mora pokončati. Tukaj se sicer puntarski duh ne bo lahko vgnezdil, ker se tu še preveč spoštuje avtoriteta ali oblast. Torej se mora sovraštvo različnih narodov vnemati in v naš prid obračati. Sovraštvo med narodi je torej lopata, s katero hoče framonstvo, ta grobar katoliške cerkve in katoliške Avstrije, naši državi skopati grob. Žal, da je ta grob že globok in širok. — Krepekega pomočnika pri tem delu si je framonstvo najelo v liberalizmu. »Prisegam, tako obljubi framon 30. reda, prisegam na vsak mogoč način pripomagati k temu, da se širijo liberalne ideje; brez nehanja in počitka delati na to, da moj brat popolnoma v roke dobi postavno vladanje ljudstva.«

To se je res pred nekaj desetletji pri nas uresničilo. Ko je liberalizem svoje dni v našem cesarstvu obhajal svoj zmagoslaven vhod, zidal je narodom za slepilo zlate gradove prospeha in prosvete, prostosti in sreče. Kristusovo cerkev jim je črnil, kakor da je sovražnica vsem blaginjam človeštva. Njene zveste vernike je pital z nazadnjaštvom, mračnjaštvom, nasilstvom in drugimi priimki, ki se še sedaj pogosto pogrevajo. Ali modrost tega sveta je nespamet pri Bogu. Pisano je namreč: »Ujel bom modre v njih zvijači.« (1. Kor. 3, 19). Zares, liberalizem se je ujel v svoji zvijači. Nazadnjaštvo je očital drugim, a sam je speljal ljudstva v tiste starodavne čase nazaj, katere popisuje Ozeja: »Ni je resnice in ne usmiljenja in ne spoznanja božjega v deželi. Kletev in laž in morija in tatvina in prešestovanje se razliva enako povodnji, in kri se za krvjo preliva.« Nespamet liberalnih obljub trezni ljudje vedno bolj spoznavavajo, pa žal, narodi tudi hudo občutijo. Zatorej so pa se jeli s studom obračati proč od tega hinavskega prijatelja. Prišel se je boj, in že je padla največja trdnjava, Dunaj.

Tega gibanja in te zmage sme se veseliti vsak vernik, domo- in rodoljub. Mi vemo, da ni vse tako, kakor bi si želeli. Ali vendar ne moremo biti bolj izbirljivi in tankovestni, kakor je bil sv. apostol Pavel. Ko je bil v Rimu v ječi v železju, so drugi, eni iz tega, drugi iz drugega namena, razširjali nauke, ki jih je on zastopal. »Kaj je že?« pravi; »da se le, kakorkoli si že bode, ali iz hinavščine ali iz dobrega namena Kristus oznanjuje; in tega se veselim in se bom veselil.« Dokler bo v deželi oni sovražnik, ki s svojim pomočnikom koplje grob Avstriji s tem, da neti prepri med narodi, tako dolgo ne bo pravične sprave. Zatorej sme vsako zmago nad tem sovražnikom, naj pride že od koder bode, pozdravljati z veseljem vsak Avstrijan in rodoljub. — Ali nam torej velikonočni zvonovi naznanjajo alelujo resničnega ustajenja? Ne moremo reči, da. Mesto ustajenja sili nam pred oči veliko bolj oni prizor, kako sovražniki Kristusovi, vedoči, da bo Kristus ustal, plaho letajo po mestu; grede k Pilatu, zahtevajo naj dá grob z vojniki zavarovati in sami pritiskajo na grobni kamen debele pečate.

Kaj pa naša Slovenija, ali poje alelujo vselega ustajenja? Mnogih uspehov se res lahko veseli; vendar še se vedno nad nami spolnjuje ono žalostno prerokovanje: »Udaril bom pastirja, in razkropile se bodo ovčice.« Malo nas je in še ti smo razcepljeni. Keđaj nas združi eden pastir in vodja? Tega ne vemo. A kadar se to zgodi, tedaj bo »Slov. Gospodar« vsem svojim cenjenim bralcem in rojakom res radostno zaklical in zapel: Vesela aleluja!